

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Y. G.**, zastoupeného JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou se sídlem Brno, Hlinky 142a, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 56 Az 149/2005, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2005, č.j. OAM-1612/VL-10-04-2005, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 4. 2006, č. j. 56 Az 149/2005 – 20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna soudem ustanovené advokátky JUDr. Radany Pekárkové **se určuje** částkou 2558,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému usnesení Krajského soudu v Brně (dále též „Krajský soud“), jímž byla odmítnuta jeho žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 20. 9. 2005, č.j. OAM-1612/VL-10-04-2005. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu nebyl stěžovateli k jeho žádosti udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Současně žalovaný rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona.

V podání napadajícím rozhodnutí žalovaného žalobce pouze uvedl, že nesouhlasí s názorem žalovaného, neboť má důvody k udělení azylu, protože jeho životu a jeho zdraví hrozí nebezpečí. Svůj problém objasnil při pohovoru. Požádal o zrušení napadeného rozhodnutí. Krajský soud předmětnou žalobu usnesením odmítl; dospěl k závěru, že podání žalobce postrádá zcela nejen základní náležitosti podání podle § 37 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), ale zejména základní náležitosti žaloby vymezené v ust. § 71 odst. 1 písm. a) až f) s. ř. s., když se žalobce omezil v podstatě jen na ohlášení nesouhlasu s napadeným rozhodnutím ve lhůtě stanovené zákonem.

Uvedené podání učiněné u soudu v zákonné lhůtě pro podání žaloby tak postrádá jakékoliv tvrzení důvodů nezákonnosti a neobsahuje žádnou právní argumentaci, tudíž nelze bez doplnění žaloby o věci dále jednat. Absence náležitostí žaloby je dle názoru Krajského soudu neodstranitelným nedostatkem podmínky řízení o přezkoumání rozhodnutí veřejnoprávní povahy, neboť odstraňovat vady žaloby v tomto případě již není možné s ohledem na marné uplynutí lhůty ve smyslu ust. § 72 odst. s. ř. s.; k případně dodatečně uplatněným argumentům by soud již nemohl přihlížet dle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s.

Z obsahu kasační stížnosti ve znění jejího doplnění je zřejmé, že stěžovatelem je tvrzen důvod kasační stížnosti podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., i když v jeho podání jsou též výslovně zmíněny i důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel napadá usnesení Krajského soudu, které je rozhodnutím o odmítnutí návrhu z důvodu jeho nezákonnosti. Tento důvod je ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním a z povahy věci je vylučuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58). Stěžovatel v kasační stížnosti dovozuje existenci důvodu přijatelnosti spočívajícím v závažném procesním pochybení Krajského soudu, které má za následek, že by ve věci mohlo být rozhodnuto jinak, jestliže by k tomuto pochybení nedošlo. Cituje ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s., jež dopadá dle stěžovatele pouze na situace, kdy podání obsahuje alespoň jeden žalobní bod. V posuzované věci stěžovatel konstatuje absenci jakéhokoliv žalobního bodu a vyvozuje v takovém případě povinnost soudu vyzvat žalobce k odstranění vad podání. Krajský soud by mohl postupovat cestou odmítnutí žaloby až tehdy, pokud by žalobce ani na základě výzvy vady neodstranil. Stěžovatel v kasační stížnosti tedy předně namítá, že ho Krajský soud nevyzval k doplnění podané žaloby o konkrétní skutkové a právní výtky, ačkoliv jeho podání neobsahovalo žádný žalobní bod.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kritéria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvedl, že neexistuje zákonná povinnost soudu v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu ust. § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojímaná

povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno. Povinnost soudu vyzvat k doplnění nastupuje tedy v situaci, kdy žalobní bod je formulován nedostatečně přesně a podrobně, nikoliv pokud zcela chybí. Uvedenou otázkou se Nejvyšší správní soud dostatečně zabýval např. v rozsudku ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS, či rozsudku ze dne 20. 2. 2006, č. j. 8 Azs 172/2005 - 50, www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud zároveň považuje za rozhodné, že ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. stanoví lhůtu pouze pro rozšíření žaloby na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo o další žalobní body, a tedy v souladu s konstantní judikaturou i pro doplnění žalobního bodu do podání, které dosud žádný žalobní bod neobsahovalo, nikoliv však na odstranění jiných vad žaloby. Tyto „jiné vady žaloby“ jsou přitom odstranitelné postupem podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s., podle kterého předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nejde-li tedy o situaci, kdy podání neobsahuje žádný žalobní bod, a jde-li naopak o situaci, kdy žalobní bod je formulován nedostatečně přesně a podrobně, popř. chybí-li v žalobě jiné náležitosti než žalobní body či vymezení rozsahu napadení správního rozhodnutí, je soud povinen postupovat podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. a usnesením vyzvat podatele k opravě nebo odstranění vad podání tak, aby mohlo být věcně projednáno. A pouze v takovém případě, kdy podání není ve lhůtě stanovené výzvou doplněno nebo opraveno a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat, odmítne soud usnesením řízení o takovém podání, přičemž o tomto následku musí být podatel ve výzvě poučen. Otázkou náležitého vymezení žalobních bodů se zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 ze dne 20. 12. 2005, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, podle jehož právního názoru, souladného s výše uvedeným, výzva ve smyslu ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. slouží k upřesnění, resp. rozvedení žalobního bodu již uplatněného. V posuzované věci je zřejmé, že žaloba stěžovatele žádný žalobní bod neobsahovala a tento nedostatek podmínek řízení nebyl v zákonné lhůtě odstraněn. Krajský soud tedy ve věci nepochybil, napadeným usnesením zákon neporušil a správně žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se soud nezabýval, neboť podle ust. § 32 odst. 5 zákona o azylu ve znění účinném ode dne 13. 10. 2005 má podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ve věci azylu odkladný účinek.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta. Stěžovateli byla pro řízení o kasační stížnosti ustanovena soudem zástupkyně advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátky částkou 2000 Kč dle ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění do 30. 8. 2006, za dva úkony právní služby – první poradu s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 8. 2006. Soud advokátce dále přiznal částku 150 Kč jako paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy odměna advokátky činí 2150 Kč. Protože advokátka soudu doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“),

zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Částka daně vypočtená podle ust. § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 408,50 Kč. Zástupkyni stěžovatele se tedy přiznává celková náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti navýšená o daň ve výši 2558,50 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. března 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

